

[Studna potopeného srdce

Studna potopeného srdce –
Pod větvemi zteřelých stromů
je davičem ranní rosy
a zestárlou přítelkyní tmy,
ve zpustlé zahradě zeje za keři,
vězí v zemi,
ten rumpál propadlý do podzemí,
dávno netknutý klíč uslzené žuly.
V noci přijímá dotyky bloudivých kořenů,
ptá se jabloní na jména vykotlaných bůžků
i opruzených dětí
a na cenu klesající vody.
Když přijde červen se svými lžicemi a šťastnými nosy,
naslouchá tichému, červímu krkání,
zpozorní, když večer mžourající kluk
bouchne dveřmi od verandy.
Dlouho shromažďuje své drobné ráčky,
studniční korýše,
do hemživého hučení.
Má klobouček z trávy, šišatý a svěží po každém dešti.
Nedbá na spěšné a nevšimavé kroky,
čeká na toho, kdo k ní přijde pomalu a váhavě,
aby z ní vylovil potopené, chlupaté srdce,
obět vlhké hloubky,
dětskou čepičku, jež kdysi prolétla skružemi.

Napřáhne k němu své šero
a zadoufá ve výměnu držení.